

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Fremsat den 21. oktober 1965 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1*, ændres ordene „lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme“ til: „lov om vurdering af landets faste ejendomme“.

2. I § 1, *stk. 2*, ændres ordene „afsnit I.C. og D.“ til: „afsnit C og D“.

3. § 2, *stk. 1*, affattes således:

„I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end 16.“

4. § 3 affattes således:

„§ 3. I sognekommunerne, Marstal handelsplads samt i de i henhold til § 52 a i lov om landkommunernes styrelse oprettede kommuner fastsættes grundskyldpromillen som nævnt i § 2, *stk. 2*.“

5. § 4 udgår.

6. I § 5, 2. *punktum*, ændres „14“ til: „20“.

7. § 6 affattes således:

„§ 6. For ejendomme, der på tidspunktet for den vurdering, som lægges til grund ved skatteberegningen, benyttedes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, nedsættes grundskyldpromillen efter reglerne i *stk. 2-7*.

Stk. 2. I amtskommunerne nedsættes grundskyldpromillen med $\frac{1}{20}$ for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteåret nærmest

forudgående kalenderår har været mindre end 4,5.

Stk. 3. I København, Frederiksberg, købstadkommunerne og de sønderjyske flækker nedsættes grundskyldpromillen med $\frac{1}{20}$, dog højst med 1 promille, for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteåret nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Grundskyldpromillen kan dog højst nedsættes med 20.

Stk. 4. Såfremt kun en del af ejendommen benyttes som anført i *stk. 1*, nedsættes grundskyldpromillen kun for denne del af ejendommen. Den nedsatte grundskyldpromille finder i øvrigt kun anvendelse på den del af grundværdien for en ejendom eller et areal med den angivne benyttelse, der ikke pr. arealenhed overstiger et af ligningsrådet fastsat beløb. Dette beløb fastsættes i forbindelse med hver almindelig vurdering for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering.

Stk. 5. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af det statistiske departement under anvendelse af de af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den hidtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 6. Statskassen yder hver af de i *stk. 2* og *3* nævnte kommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af de i *stk. 1* nævnte ejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales ved indenrigsministerens foranstaltning

med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

Stk. 7. Indenrigsministeren afgør med endelig virkning de tvivlsspørgsmål, der måtte opstå ved anvendelsen af bestemmelserne i stk. 2 og 3 samt stk. 5 og 6, ligesom ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 4 nævnte beløb er endelig. Vurderingsmyndighedernes afgørelse af, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til de i stk. 1 nævnte formål, samt disse myndigheders foretagelse af de for gennemførelsen af bestemmelsen fornødne fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag for forbedringer, jfr. § 33, stk. 1, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, kan af vedkommende skattepligtige påklages efter bestemmelserne i afsnit G i den nævnte lov.“

8. Efter § 6 indsættes som ny paragraf:

„§ 6 A. Efter begæring af ejere af ejendomme, der benyttes til de i § 6, stk. 1, anførte formål, ydes der henstand med betaling af grundskyld, herunder grundskyld til amtskommunen, såfremt ejendommen er beliggende inden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplans yderzone eller en godkendt byplans landbrugszone.

Stk. 2. Der kan alene ydes henstand med betalingen af grundskylden for så vidt den vedrører arealer med den angivne benyttelse og kun i det omfang, grundskylden er beregnet af den del af grundværdien, der ligger over det af ligningsrådet fastsatte beløb pr. arealenhed, jfr. § 6, stk. 4, og således ikke kan være genstand for beskatning med nedsat grundskyldpromille i medfør af § 6, stk. 2 og 3.

Stk. 3. Henstandsbeløbene forrentes med 6 pct. årlig fra den sidste rettidige indbetalingsdag for de grundskyldsbeløb, hvormed der ydes henstand. Renter tilskrives henstandsbeløbet ved skatteårets udgang.

Stk. 4. Til sikkerhed for betaling af henstandsbeløbene med påløbne renter tinglyses der på ejendommen skadesløsbrev med oprykkende prioritet. Skadesløsbrevets pålydende med tillæg af foranstående prioriteter må ikke overstige den for ejendommen ved den senest foretagne vurdering ansatte ejendomsværdi.

Stk. 5. Når tinglysning er sket, kan hen-

stand ydes, indtil henstandsbeløbet med tilskrevne renter udgør 95 pct. af skadesløsbrevets pålydende.

Stk. 6. Når yderligere henstand herefter ikke kan ydes, afkræves senere påløbne renter ejeren i forbindelse med den fremtidige opkrævning af kommunale ejendoms-skatte og efter de for disse gældende regler.

Stk. 7. Henstandsbeløbene med tilskrevne renter forfalder til betaling, når det område, i hvilket den pågældende ejendom er beliggende, ikke længere er omfattet af de i stk. 1 omhandlede zoner.

Stk. 8. Hvert år inden den 15. januar stiller kommunalbestyrelsen vedkommende ejer meddelelse om kommunens tilgodehavende pr. 1. januar med angivelse af de beløb, hvormed der i det foregående kalenderår er ydet henstand, samt af tilskrevne renter.“

9. § 7, stk. 1, litra c, affattes således:

„c) Fremmede staters gesandtskabs- og konsulatsejendomme på betingelse af, at den danske stats gesandtskabs- og konsulatsejendomme i vedkommende land nyder tilsvarende fritagelse. I det omfang, Danmark ved mellemfolkelige overenskomster har forpligtet sig dertil, fritages endvidere ejendomme, der ejes af fremmede stater til brug for disses diplomatiske eller konsulære repræsentationer, af internationale organisationer, eller af sådanne repræsentationers og organisationers personale samt dennes familiemedlemmer.“

10. § 8 affattes således:

„§ 8. Kommunalbestyrelsen kan meddele hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld af:

a) Skoler, hospitaler, sygehuse, institutioner godkendt i henhold til den sociale lovgivning, biblioteker under offentligt tilsyn og offentligt tilgængelige museer. Fritagelsen kan dog alene omfatte den bebyggede grund, gårdsplads og have.

b) Sports- og idrætsanlæg tilhørende gymnastik-, idræts- og skytteforeninger eller andre organisationer med samme formål. Endvidere kan fritages ejendomme, der anvendes til ungdomslejre og lejrpladser eller til feriekoloni for børn, når ejeren er en organisation, hvis hovedformål er at

fremme børns eller unge menneskers fri-luftsliv.

c) Ejendomme, der ejes af almenvæl-gørende stiftelser eller andre institutioner med almenyttigt formål, og som anvendes til institutionens formål.

d) Den bebyggede grund, gårdsplads og have til forsamlingshuse, der ikke drives erhvervsmæssigt. Ved forsamlingshus skal forstås en bygning, der er bestemt til og hovedsagelig benyttes til afholdelse af møder af politisk, religiøs og oplysende karakter, og hvortil der er offentlig adgang.

e) Elektricitets-, gas-, vand- og fjern-varmeværker, når adgang til leverance fra værket står åben for alle inden for det område, hvori værket arbejder, for så vidt værket indtægter — bortset fra normal forrentning af en eventuel indskudskapital — ifølge vedtægtsmæssig bestemmelse udelukkende kan anvendes til værket formål.

Stk. 2. Såfremt kun en del af de i stk. 1 omhandlede ejendomme opfylder betin-gelserne for fritagelse for kommunal grund-skyld, kan fritagelse alene meddeles for så vidt angår den del af grundværdien, der falder på denne del.

Stk. 3. Hvor en skov som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begiven-heder har lidt skade på træbestanden, og dette har medført, at den på selve skoven faldende del af ejendomsværdien er væsent- lig lavere end normalværdien, jfr. § 15 i lov om vurdering af landets faste ejendomme, kan kommunalbestyrelsen fritage så stor en del af grundværdien, som forholdsmæssigt svarer til forskellen mellem normalværdien og den ovennævnte del af ejendomsværdien, for kommunal grundskyld i et sådant tids- rum, at skovens normalt tilstand kan være genoprettet.“

11. I § 11, *stk. 4*, affattes 1. punktum således:

„Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 75-78 i bekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget eller i medfør af §§ 2-5 i lov om ejendomsskyld til staten foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, foretages en tilsvarende regulering af fikseringsværdien.“

12. I § 14, *stk. 3*, ændres ordene „§ 77, 2. punktum, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme“ til: „§ 4, 2. punktum, i lov om ejendomsskyld til staten“.

13. I § 15, *stk. 1*, ændres ordene „afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme“ til: „afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme“.

14. I § 18, *stk. 3*, ændres ordene „§ 77, 2. punktum, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme“ til: „§ 4, 2. punktum, i lov om ejendoms- skyld til staten“.

15. I § 19, *stk. 1*, ændres ordene „afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme“ til: „afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme“.

16. § 22, *stk. 1*, affattes således:

„Når en i flere kommuner beliggende ejen- dom er vurderet under ét, foretages der, jfr. § 33, *stk. 2*, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, af vedkommende vurderingsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien for den pågæl- dende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestem- melserne i §§ 2-4 i lov om ejendomsskyld til staten og §§ 14 og 18 i nærværende lov må der ved afgørelsen af, om forskels- værdien ved en ejendoms ansættelse bliver mindre end henholdsvis 5 pct. af grund- værdien eller hele grundværdien, alene hen- ses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejen- domsskyld til kommunen, skal vurderings- rådet, jfr. § 33, *stk. 2*, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, efter begæ- ring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grund- værdien (med eventuelt fradrag for for- bedringer) eller af ejendomsværdien for- deler sig på kommunerne.“

17. I § 22, *stk. 2*, ændres ordene „afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til

staten af faste ejendomme“ til: „afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme“.

18. § 23 affattes således:

„§ 23. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der af ejendomme, der i henhold til § 7, stk. 1, litra b, eller § 7, stk. 2, er fritaget for kommunal grundskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af grundværdien efter fradrag for forbedringer og af forskelsværdien. Indenrigsministeren kan i ganske særlige tilfælde tillade, at der tillige opkræves sådan dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra a. Dækningsafgiften af grundværdien efter fradrag for forbedringer beregnes på samme måde som kommunal grundskyld, men svares i København og på Frederiksberg samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker kun med $\frac{1}{4}$ og i de øvrige kommuner kun med $\frac{1}{2}$ af den promille, hvormed kommunal grundskyld pålignes de øvrige ejendomme i kommunen, dog højst med 10 promille. Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner.“

Stk. 2. Ejendomme tilhørende sognekommuner er fritagne for den i stk. 1 nævnte dækningsafgift til vedkommende amtskommune. I sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen fritage de ejendomme, der tilhører vedkommende amtskommune, for dækningsafgiftsplikten, ligesom kommunalbestyrelserne i alle kommuner kan fritage ejendomme, der er i sameje mellem kommunen og andre kommuner eller staten, for dækningsafgift.

Stk. 3. Bliver en ejendom fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra b, eller § 7, stk. 2, svares dækningsafgiften efter nærværende paragraf fra tidspunktet for fritagelsens indtræden. Ophører fritagelsen for kommunal grundskyld, bortfalder dækningsafgiftsplikten samtidig hermed.“

19. Efter § 23 indsættes som ny paragraf:

„§ 23 A. I alle kommuner — bortset fra amtskommuner — kan kommunalbesty-

relsen bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af sådanne ejendommers forskelsværdi. Af ejendomme, der delvis anvendes som anført, svares dækningsafgift dog kun, når den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen, udgør mere end halvdelen af forskelsværdien for hele ejendommen.

Stk. 2. Dækningsafgift af de i stk. 1, 1. punktum, omhandlede ejendomme svares af forskelsværdien med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 5. Dækningsafgift af de i stk. 1, 2. punktum, omhandlede ejendomme svares med samme promille af den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen.

Stk. 3. Såfremt der af en i henhold til nærværende paragraf dækningsafgiftspligtig ejendom svares ejendomsskyld til kommunen, svares der kun fuld dækningsafgift af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, som beløbsmæssigt overstiger den til grund for beregningen af ejendoms-skylden liggende forskelsværdi. Af den del af forskelsværdien, der beløbsmæssigt svarer til den til grund for beregningen af ejendoms-skyld liggende forskelsværdi, svares der dækningsafgift med det beløb, hvormed dækningsafgiften måtte overstige ejendomsskylden.

Stk. 4. Dækningsafgift i henhold til denne paragraf kan ikke opkræves af ejendomme, der er fritaget for grundskyld i henhold til § 7.

Stk. 5. Såfremt en ejendom som følge af ændring i anvendelsen af denne overgår til eller ophører med at skulle svare dækningsafgift efter nærværende paragraf, sker dette ved udgangen af det kvartal, hvori ændringen har fundet sted.

Stk. 6. Vurderingsrådene skal på kommunalbestyrelsens begæring foretage de fordelinger af ejendomsværdien og grundværdien, der er fornødne for beregningen af den her omhandlede dækningsafgift. Finansministeren fastsætter det vederlag, kommunerne skal erlægge til vurderingsrådene for foretagelse af de nævnte fordelinger, såfremt fordeling ikke begæres foretaget i forbindelse med en vurdering.“

F. t. l. om ændr. af l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

20. § 24 affattes således:

„§ 24. Beslutning om opkrævning af dækningsafgift i henhold til § 23 eller § 23 A og om ændring af promillernes størrelse skal være truffet senest den 15. februar for at have virkning for det kommende skatteår.“

21. § 25 affattes således:

„§ 25. I kommuner, hvor vandforsyning og bortførsel af dagrenovation sker ved kommunens foranstaltning, kan kommunalbestyrelsen herfor opkræve en afgift. De nærmere regler for beregningen og opkrævningen fastsættes af kommunalbestyrelsen. Såfremt det findes formålstjenligt, kan afgifterne helt eller delvis beregnes på grundlag af de ved vurderingerne i henhold til lov om vurdering af landets faste ejendomme ansatte værdier.“

22. § 26 affattes således:

„§ 26. Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts.

Stk. 2. Ansættelserne ved de i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme foretagne almindelige vurderinger og årsomvurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det første skatteår, der tager sin begyndelse efter pågældende 1. august.

Stk. 3. Ansættelserne ved vurderinger i henhold til § 4 i lov om vurdering af landets faste ejendomme lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det skatteår, der følger nærmest efter den årsomvurdering, ved hvilken vurderingen er medtaget i fortegnelsen, jfr. dog stk. 4.

Stk. 4. De vurderinger i henhold til § 4 i lov om vurdering af landets faste ejendomme, der foretages i året (1. august-31. juli) forud for en almindelig vurdering, eller som i medfør af bestemmelserne i samme lovs § 40, stk. 1, ikke skal medtages på fortegnelsen over de årlige omvurderinger, skal ikke tages til følge ved skatteberegningen.“

23. I § 27, stk. 2, ændres ordene „inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist“ til: „senest på en af kommunalbestyrelsen fastsat dato“.

24. I § 27, stk. 3, ændres ordet „inden“ til: „senest“.

25. § 28 affattes således:

„§ 28. Grundskyld, ejendomsskyld og dækningsafgift til amtskommunen opkræves af vedkommende amtstue og forfalder til betaling halvårsvis med halvdelen den 1. juni og halvdelen den 1. december henholdsvis for tiden fra 1. april til 30. september og for tiden fra 1. oktober til 31. marts.

Stk. 2. Sker betaling ikke senest henholdsvis den 10. juli og den 10. januar, forrentes skattebeløbet fra forfaldsdagen med ½ pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tillige med påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt senest på de i stk. 2 nævnte tidspunkter, at søge inddrevet ved udpantning.“

26. Efter § 28 indsættes som ny paragraf:

„§ 28 A. Udgør den for en ejendom beregnede kommunale ejendomsskyld mindre end 20 kr. årlig, opkræves ejendomsskylden ikke.“

§ 2.

Gyldigheden af de af indenrigsministeren stadfæstede vedtægter for opkrævning af dækningsafgift forlænges indtil den 31. marts 1967, medmindre vedkommende kommunalbestyrelse senest den 15. februar 1966 træffer anden beslutning. Den promille, hvormed dækningsafgift af den afgiftspligtige grundværdi opkræves, fastsættes dog i alle tilfælde efter bestemmelserne i § 23 i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme som ændret ved nærværende lov.

§ 3.

Loven har virkning fra og med skatteåret 1966-67, dog at de i § 1, nr. 7, indeholdte regler om nedsættelse af de kommunale grundskyldpromiller og om ydelse af statstilskud først finder anvendelse fra og med skatteåret 1967-68.

Bemærkninger til lovforslaget.

Siden gennemførelsen af lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme er denne lov ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 og lov nr. 163 af 27. maj 1964.

Ved den kommunale ejendomsskattelov af 1961 gennemførtes først og fremmest en fiksering af ejendomsskylden i amts- og sognekommunerne samt en fælles aftrapningsordning for den fikserede ejendomsskyld i alle kommuner. Der fastsattes dernæst en overgrænse for den amtskommunale grundskyldpromille samt over- og undergrænser for den sognekommunale grundskyldpromille. For bykommunerne fastsattes en minimumsgrænse for grundskylden, således at denne ikke fremover kunne fastsættes lavere end den for skatteåret 1960-61 gældende promille. Der indførtes endelig en adgang for by- og sognekommunerne til at oppebære en særlig dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme samt en adgang for sognekommunerne til at opkræve en tillægsgrundskyld af visse landbrugs-ejendomme tilhørende personer, der ikke er indkomstskattepligtige til den pågældende kommune.

Ændringsloven af 15. februar 1963 ophævede de hidtil gældende regler om fordeling af sognekommunernes udskrivning på grundskyld og indkomstskat i overensstemmelse med et af amtsrådet fastsat ligningsforhold og indførte i stedet regler, hvorefter grundskyldpromillens størrelse fremtidig i samtlige sognekommuner skulle fastsættes af sognerådet, dog således, at det hidtil gældende maksimum på 40 promille nedsattes til 35, og således at der for sognekommuner med register-folketal på 3.000 og derunder fastsattes en vis begrænsning i kommunalbestyrelsernes adgang til at ændre grundskyldpromillen fra skatteår til skatteår.

Endelig foretoges der i forbindelse med lov nr. 133 af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. almindelige vurdering ved loven af 27. maj 1964 visse mindre ændringer i den kommunale ejendomsskattelov. Disse gik navnlig ud på, at aftrapningen af den kommunale ejendomsskyld skulle påbegyndes med virkning fra og med skatteåret 1965-66 uanset udskydelsen af 13. almindelige vurdering.

I den af det af finansministeren nedsatte udvalg vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v. i juli 1965 afgivne betænkning nr. 399/1965 vedrørende ændringer i ejendomsbeskatningen er der nærmere redegjort for de vigtigere bestemmelser vedrørende den kommunale ejendomsbeskatning.

Nærværende lovforslag, der står i forbindelse med det af finansministeren samtidig hermed fremsatte

forslag til lov om ændring af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, har to hovedformål:

Ifølge det nævnte forslag til lov om ændring af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal grundskylden til staten ophæves fra den 1. april 1966 at regne. Fra samme dato ophører opkrævningen af grundstigningsskyld, jfr. lov nr. 363 af 18. december 1964. Såfremt forslaget til ændring af vurderingsloven gennemføres, vil de faste ejendommers grundværdier således fra og med skatteåret 1966-67 alene være genstand for beskatning med kommunal grundskyld. På baggrund af prisudviklingen såvel for by- som landejendomme i de senere år må det imidlertid forventes, at grundværdiansættelserne ved 13. almindelige vurdering pr. 1. august 1965 de fleste steder i landet vil udvise en meget stærk stigning i forhold til ansættelserne ved 12. almindelige vurdering i 1960. *Det første hovedformål* med nærværende lovforslag er derfor at afpasse de i den kommunale ejendomsskattelov indeholdte bestemmelser om grundskyldpromillernes fastsættelse i de enkelte kommuner efter de betydelige stigninger i grundværdiansættelserne, der må påregnes ved 13. almindelige vurdering, og som vil få skattemæssig virkning fra og med skatteåret 1966-67, dog således, at der herved tages hensyn til det samtidig hermed foreslåede bortfald af grundskylden til staten.

I *København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flekklær* kan grundskyldpromillen efter de gældende regler ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960-61 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet ekstraordinær grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958. Til og med skatteåret 1964-65 anvendte alle de nævnte kommuner denne minimale grundskyldpromille, der i alle kommunerne - bortset fra Marstal handelsplads, hvor promillen er 6 - ligger mellem ca. 24 og 26, dog havde Københavns kommune med virkning fra skatteåret 1964-65 forhøjet grundskyldpromillen med 1 fra de hidtidige 25 til 26. For skatteåret 1965-66 har flere bykommuner imidlertid forhøjet grundskyldpromillen væsentligt, hvilket antagelig må ses i forbindelse med den stedfundne udskydelse af den 13. almindelige vurdering.

Ifølge lovforslaget (jfr. ændringsforslag nr. 3) skal grundskyldpromillen i de her omhandlede kommuner, bortset fra Marstal handelsplads, fremtidig ikke kunne fastsættes lavere end 16. Da det hidtidige minimum ligger på ca. 24-26 promille, vil der

herved gives bykommunerne en udvidet adgang til selv at fastsætte grundskyldens omfang. Ved fastsættelsen af bykommunernes fremtidige grundskyldudskrivning må det have i erindring, at statsgrundskyldens ophævelse naturligt vil indebære en udvidelse af kommunernes beskatningsmuligheder.

I *amtskommunerne* skal i henhold til loven om den amtskommunale beskatning halvdelen af udskrivningsbehovet efter fradrag af de forventede indtægter af ejendomsskyld udskrives som grundskyld, medens den anden halvdel skal udskrives direkte på de kommuner, hvori der svares ejendoms- skat til amtskommunen. Den amtskommunale grundskyldpromille kan dog ikke være højere end 14. Såfremt halvdelen af udskrivningen udgør mere end 14 promille af grundværdierne i amtsråds- kredsen, skal således mere end halvdelen af udskrivningen ske på sognekommunerne.

I skatteåret 1964-65 udskrev 18 af de 25 amtskommuner grundskyld med den maksimale promille på 14, medens grundskyldpromillen i 4 af de resterende 7 amtskommuner lå mellem 13 og 14 og i de øvrige 3 kommuner lå mellem 10,1 og 11,5. I skatteåret 1965-66 udgør grundskyldpromillen 14 i de 23 amtskommuner, medens den i Frederiksborg og Sønderborg amtskommuner udgør henholdsvis 13,02 og 13,50.

Ved nærværende lovforslag (jfr. ændringsforslag nr. 6) foreslås den maksimale grundskyldpromille i amtskommunerne forhøjet fra 14 til 20, og ved det samtidig hermed fremsatte forslag til ny lov om den amtskommunale beskatning er der stillet forslag om, at amtskommunerne fremtidig skal dække deres indtægtsbehov ved forlods at udskrive grundskyld med 4 promille, således at det resterende beløb, der efter overslaget skal udskrives, for halvdelens vedkommende udskrives som yderligere grundskyld og for halvdelens vedkommende pålignes de enkelte sognekommuner. Resultatet af de nævnte ændringer vil blive, at udskrivningen på sognekommunerne vil blive lettet samtidig med, at forlodsudskrivningen med 4 promille grundskyld og forhøjelsen af grundskyldens maksimumsgrense giver amtskommunerne øget mulighed for udskrivning af grundskyld, hvilket også må ses i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald.

For *sognekommunerne*, herunder de københavnske omegnskommuner, foreslås (jfr. ændringsforslag nr. 4) de hidtidige over- og undergrænser for grundskyldpromillens størrelse, henholdsvis 35 og 10, op- hævet, idet man har ment helt at burde overlade spørgsmålet om fastsættelsen af promillens størrelse til kommunalbestyrelsen. Det skal i øvrigt i denne forbindelse fremhæves, at der ikke for bykommu-

neres vedkommende er fastsat nogen overgrænse for promillen, samt at man — såfremt der skal åbnes også de sognekommuner, der i øjeblikket anvender minimumspromillen, adgang til at opretholde uændret udskrivning af grundskyld — under alle omstændigheder måtte have foretaget en ned- sættelse af undergrænsen til kun at udgøre nogle ganske få promille.

Marstal handelsplads foreslås undergivet samme regler for grundskyldpromillens fastsættelse som sognekommunerne, idet der i handelspladsen svares ejendomsskat til amtskommunen på samme måde som i sognekommunerne. Samme retsstilling foreslås for kommuner, der oprettes i henhold til de nye bestemmelser i § 52 a i loven om landkommunernes styrelse, idet disse nye kommuner må forventes at ville få en lignende status som Marstal handelsplads.

Det andet hovedformål med lovforslaget er at gennemføre en *revision af de gældende bestemmelser om lempelse af grundbeskatningen af landbrugs- ejendomme*.

I henhold til § 6 i den kommunale ejendoms- skattelov skal statskassen til regulering af den amtskommunale grundskyld, der påhviler land- brugsejendomme, yde amtskommunerne — til fordeling mellem disse på nærmere angiven måde — et årligt tilskud på 1,2 mill. kr. for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af han- delsværdien i det skatteåret nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Tilskuddet kan dog ikke overstige 54 mill. kr., hvilket beløb ydes ved en forrentningsprocent på 0. Lempelsen for landbrugsejendomme efter denne bestemmelse gennemføres på den måde, at den amtskommunale grundskyld udskrives med en lavere promille af disse ejendomme end af de andre ejendomme i amtskommunen.

Siden skatteåret 1961-62 er imidlertid også den således nedsatte amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme blevet udredet af statskassen over landbrugsministeriets budget, for skatteårene 1961-62 og 1962-63 af landbrugets rationaliserings- fond med hjemmel i lov nr. 195 af 16. juni 1961 og for skatteårene 1963-64 og fremefter direkte af statskassen ved bevilling på finansloven.

I skatteåret 1964-65, hvor den samlede amts- kommunale grundskyld for landbrugsejendomme udgjorde i alt ca. 80,6 mill. kr., blev således 39,6 mill. kr. heraf dækket af det konjunkturbestemte statstilskud efter den kommunale ejendomsskatte- lovs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i kalenderåret 1963 udgjorde 1,15, medens de reste- rende ca. 41 mill. kr. blev dækket gennem den særlige

tilskudsordning fra landbrugsministeriet. For skatteåret 1965-66 er der ikke udbetalt tilskud i henhold til den kommunale ejendomsskattelevs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i 1964 er steget til 4,67, men den fulde amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme vil i dette skatteår blive dækket gennem landbrugsministeriets tilskudsordning. Til dette formål er der på finansloven for 1965-66 afsat 82 mill. kr.

Den kommunale ejendomsskattelev indeholder ingen bestemmelser om lempelse af grundskylden for landbrugsejendomme i købstadkommunerne. Til sådanne ejendomme er der imidlertid af landbrugsministeriet siden skatteåret 1961-62 ydet et årligt tilskud på 6 promille af vedkommende ejendommens grundbeløb med tillæg efter statsejendomsskattelevs § 56 til delvis dækning af den købstadkommunale grundskyld. Den særlige beregningsmåde skyldes, at der ofte til landbrugsejendomme i købstæderne er knyttet værdier ud over de rent landbrugsmæssige, og at grundbeløbet med tillæg ansås for et tilnærmet udtryk for den landbrugsmæssige værdi. Endvidere svarer tilskuddet i omfang nogenlunde til det tilskud som landbrugsejendomme i amtskommunerne har fået på grundlag af den pålignede grundskyld til amtskommunen.

Landbrugsejendomme har endvidere siden skatteåret 1963-64 ved særlige love været fritaget for grundskyld til staten. Provenuet af statsgrundskylden, der i skatteåret 1964-65 udgjorde 60,6 mill. kr., ville uden denne fritagelse for landbrugsejendomme i dette skatteår have udgjort 34,7 mill. kr. mere, eller i alt 95,3 mill. kr.

Man har ment, at det hidtidige princip, hvorefter størrelsen af det statstilskud, der i medfør af den kommunale ejendomsskattelev ydes til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld, er afhængig af landbrugets konjunkturer, bør opretholdes. I modsætning til hidtil, hvor størrelsen af statstilskuddet til de enkelte amtskommuner har været uafhængig af den i vedkommende skatteår faktisk pålignede grundskyld for landbrugsejendomme, foreslås lempelsen imidlertid fremtidig ordnet således, at der ydes statstilskud til amtskommunerne til nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme med $\frac{1}{20}$ for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5, således at der ikke vil blive opkrævet amtskommunal grundskyld af landbrugsejendomme, når landbrugets forrentningsprocent er 2,5 og derunder. At lempelsen skal sætte ind, når forrentningsprocenten er under 4,5, er i overensstemmelse med den

nugældende tilskudsordning, medens der, når fuld fritagelse efter forslaget skal indtræde ved forrentningsprocenter på 2,5 og derunder — i modsætning til de gældende bestemmelser, hvorefter det maksimale statstilskud først ydes, når forrentningsprocenten er 0 — er lagt vægt på, at landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien ifølge Det landøkonomiske Driftsbureaus beretninger siden de pågældende beregninger påbegyndtes i 1916-17, i gennemsnit har udgjort 3,6. Endvidere findes det ikke urimeligt, at der i alle tilfælde, hvor forrentningsprocenten kun er ganske lav, gives fuld fritagelse for amtskommunal grundskyld.

Der foreslås endvidere for landbrugsejendomme i bykommunerne gennemført en konjunkturbestemt lempelsesordning, der nærmere går ud på, at den kommunale grundskyldpromille for disse ejendommens vedkommende skal nedsættes med $\frac{1}{20}$, dog højst med 1 promille, for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent har været mindre end 4,5, dog således at nedsættelse maksimalt skal kunne ske med 20 promille. Ved denne indretning af lempelsesordningen vil der til landbrugsejendommene i bykommunerne blive ydet en nedsættelse af grundskyldpromillen, der så vidt muligt svarer til den nedsættelse, som i vedkommende skatteår ydes til landbrugsejendommene i amtskommunerne.

Samtidig foreslås der gennemført en *ændring af kriteriet for, hvilke ejendomme der skal være omfattet af den konjunkturbestemte lempelse*. Ifølge den gældende bestemmelse i den kommunale ejendomsskattelevs § 6 henregnes til landbrugsejendomme enhver selvstændigt vurderet ejendom, der den 31. december forud for skatteåret helt eller delvis er noteret som *landbrugsejendom i henhold til lovgivningen om landbrugsejendomme*, samt enhver præstegård, der på samme tidspunkt helt eller delvis er underkastet opretholdelsespligt som selvstændigt landbrug i henhold til § 63, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen. Derimod er den faktiske benyttelse af ejendommene uden betydning. I modsætning hertil er noteringen som landbrug uden betydning under den af landbrugsministeriet praktiserede tilskudsordning, idet der her udelukkende lægges vægt på *den faktiske benyttelse*, således at der ydes tilskud til enhver ejendom, der anvendes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

Landbrugsnoteringen har vel som kriterium den fordel, at der aldrig kan herske tvivl om, hvorvidt en ejendom er noteret som landbrug, således at en afgrænsning efter dette kriterium ikke volder administrative vanskeligheder. Reelt har landbrugsnote-

ringen anvendt som kriterium dog væsentlige mangler, idet på den ene side nogle landbrugsmæssigt benyttede arealer ikke omfattes af noteringen, f. eks. de såkaldte „frie jorder“ og ejendomme med et areal på mindre end 1 ha. eller et grundbeløb på mindre end 2.000 kr., og idet på den anden side nogle af de noterede ejendomme helt eller delvis ikke benyttes landbrugsmæssigt, f. eks. visse grusgrave, kalkbrud og teglværker. Det foreslås derfor, at afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, således som det har været tilfældet under de senere års landbrugsministerielle tilskudsordninger, knyttes til den rent faktiske benyttelse til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

En lempelsesordning baseret alene på det anførte kriterium kan dog ikke anses for tilfredsstillende. Hvor udviklingen medfører, at en landbrugsejendom efterhånden får en højere værdi, end benyttelsen til landbrug betinger, fordi der nu foreligger mulighed for en økonomisk bedre anvendelse af jorden end benyttelse til landbrug, vil en skattelempelsesordning, der ikke tager hensyn til denne ændring, modvirke og forsinke den samfundsmæssigt ønskelige overgang af jorden til anden anvendelse. Det er derfor at foretrække, at også *vurderingsgrundlaget* kommer til at øve indflydelse på lempelsens omfang. I denne henseende ville det dog næppe være rimeligt helt at udelukke landbrugsejendomme med merværdi fra lempelsesordningen, hvorimod det forekommer naturligt at begrænse lempelsen for sådanne ejendomme til den landbrugsmæssige del af grundværdien. Det foreslås derfor, at ligningsrådet fremtidig i forbindelse med hver almindelig vurdering skal fastsætte et beløb for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering, og at den nedsatte grundskyldpromille herefter kun skal finde anvendelse på den del af grundværdien for landbrugsejendomme, der ikke pr. arealenhed overstiger dette beløb.

Særlig for så vidt angår landbrugsejendomme, der er beliggende inden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplans yderzone eller en godkendt byplans landbrugszone og således kun kan anvendes til landbrug, men hvis grundværdi bl. a. som følge af de forventede udstykningsmuligheder betydeligt kan overstige jordens rent landbrugsmæssige værdi, er det foreslået, at der kan ydes henstand med betalingen af den kommunale grundskyld af den del af grundværdien, der overstiger den rent landbrugsmæssige værdi, dog kun indtil det tidspunkt, hvor det område, i hvilket de

pågældende ejendomme er beliggende, ikke længere er omfattet af de nævnte zonebånd.

Med hensyn til de nærmere enkeltheder i de foran omhandlede lovændringer henvises der i øvrigt til bemærkningerne nedenfor.

I øvrigt indeholder lovforslaget foruden en række ændringer af redaktionel karakter navnlig følgende ændringsforslag:

a. De regler, der begrænser kommunalbestyrelsernes adgang til at ændre grundskyldpromillens størrelse fra skatteår til skatteår i sognekommuner med under 3.000 indbyggere, foreslås ophævet. Dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld, der hidtil har kunnet dispensere fra begrænsningen af den sognekommunale grundskyldpromilles bevægelighed, foreslås følgelig også ophævet.

b. Bestemmelsen i lovens § 8 om fritagelse for kommunal grundskyld, der henviser til bestemmelserne i statsejendomsskatteoven om fritagelse for statsgrundskyld, erstattes af en selvstændig fritagelsesbestemmelse.

c. Bestemmelserne om vedtægter for opkrævning af dækningsafgift foreslås ophævet, således at dækningsafgift fremtidig kan opkræves umiddelbart i henhold til lovens bestemmelser.

d. Bestemmelsen om tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme foreslås ophævet.

e. Der indføres selvstændige bestemmelser angående opkrævningsordningen for amtskommunale ejendomsskatter.

f. Det foreslås, at ejendomsskyldbeløb på mindre end 20 kr. ikke skal opkræves.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Ad § 1.

Til nr. 1 og 2.

Ændringerne er af redaktionel karakter og skyldes de samtidig foreslåede ændringer i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Til nr. 3.

Det for grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker foreslåede minimum på 16 svarer omtrent til halvdelen af de i nævnte kommuner nu gældende minimumspromiller med et tillæg af 3-4 promille. Om baggrunden for forslaget henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 4.

De gældende over- og undergrænser for størrelsen af grundskyldpromillen i sognekommunerne, henholdsvis 35 og 10, foreslås ophævet. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor.

I sognekommuner, der efter det senest offentliggjorte registerfolketal havde 3.000 indbyggere eller derunder, kan den sognekommunale grundskyld i henhold til bestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelovs § 3, stk. 2 og 3, som ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963, ikke pålignes med en promille, der er mere end en fjerdedel højere eller lavere end grundskyldpromillen i det første skatteår efter den foregående almindelige vurdering, og i de følgende skatteår i vurderingsperioden kan grundskyldpromillen ikke forhøjes eller nedsættes med mere end en fjerdedel i forhold til grundskyldpromillen for det første skatteår efter den pågældende almindelige vurdering.

Da det må antages, at en lang række kommuner på grund af den stigning i grundværdiansættelsen, der kan forventes ved 13. almindelige vurdering, vil have et rimeligt ønske om at kunne nedsætte grundskyldpromillen udover de i § 3, stk. 2, fastsatte grænser, foreslås det, at denne begrænsning i adgangen til at ændre grundskyldpromillen fra skatteår til skatteår, der som nævnt alene gælder for en del af sognekommunerne, ophæves.

Såfremt forslaget gennemføres, vil sognekommunerne herefter frit kunne fastsætte deres grundskyldpromille. Beslutning om promillens størrelse skal træffes af kommunalbestyrelsen ved to behandlinger med mindst 14 dages mellemrum. Såfremt den vedtagne promille skal have virkning for det førstkommande skatteår, skal begge behandlinger ligge forud for den 1. april i nævnte skatteår, jfr. henvisningen til den kommunale ejendomsskattelovs § 2, stk. 2. Bestemmelsen om, at beslutning om promillens størrelse skal være truffet senest den 31. marts for at have virkning for det kommende skatteår, svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 3, stk. 4.

I Marstal handelsplads udgør den nuværende minimumspromille for grundskylden 6. Da der i denne kommune tillige opkræves grundskyld til Svendborg amtskommune, er det fundet naturligt at fastsætte samme regler om grundskyldpromillens fastsættelse som de for sognekommunerne foreslåede. Det samme gælder for de nye kommuner, der vil blive oprettet i henhold til bestemmelsen i landkommunallovens § 52 a, og som må forventes at ville få en lignende status som Marstal handelsplads.

Til nr. 5.

I henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 4, stk. 1, som ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963, kan indenrigsministeren i ganske særlige tilfælde tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune fastsættes højere end den almindelige maksimumspromille på 35, dog højst til 40 promille. Da den gældende maksimumspromille for den sognekommunale grundskyld på 35 er foreslået ophævet, således at sognekommunerne frit vil kunne fastsætte en højere promille, foreslås bestemmelsen om indenrigsministerens beføjelse til at dispensere fra 35 promillegrænsen følgelig afskaffet.

Endvidere foreslås, at bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 4, stk. 2, om det særlige nævn — dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld — ophæves. Dette forslag må ses i sammenhæng med den under nr. 4 foreslåede ændring, hvorefter den for visse kommuner gældende begrænsning i adgangen til at ændre grundskyldpromillen fra år til år ophæves, hvorved nævnets virksomhedsområde bortfalder.

Til nr. 6.

Maksimum for grundskyldpromillen i amtskommunerne foreslås forhøjet fra de nuværende 14 til 20. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 7.

Angående dette ændringsforslag henvises i hovedsagen til de almindelige bemærkninger ovenfor, idet dog følgende skal anføres:

I den nye § 6, stk. 1, fastsættes de nærmere bestemmelser om, på hvilke ejendomme de nedsatte grundskyldpromiller skal finde anvendelse. Det bestemmes, at lempelse skal ydes til enhver ejendom, der på tidspunktet for den vurdering, der lægges til grund ved skatteberegningen, benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Det er således vurderingsmyndighederne, der i forbindelse med de almindelige vurderinger og årsomvurderingerne skal tage stilling til, hvorvidt de enkelte ejendomme anvendes til de nævnte formål, og en eventuel overgang for en ejendom til eller fra benyttelse til disse formål får først virkning for skatteberegningen, når ejendommen efter ændringen har været genstand for ny vurdering, og denne har fået skattemæssig virkning, d. v. s. i almindelighed fra begyndelsen af det efter vurderingen følgende skatteår.

Såfremt kun en del af en ejendom benyttes til de nævnte formål, finder i henhold til det foreslåede stk. 4 den nedsatte grundskyldpromille alene anvendelse på den del af grundværdien, der

falder på denne del. Hvor en del af en ejendom benyttes til landbrug m. v., medens den øvrige del benyttes til andre formål, f. eks. egentlig skovdrift eller grusgravning, skal der følgelig af vurderingsmyndighederne foretages en fordeling af grundværdien på den del af arealet, der anvendes til landbrug m. v. og den øvrige del. Den nedsatte grundskyldpromille skal herefter kun anvendes ved beskatningen af den førstnævnte del, medens der for den sidstnævnte dels vedkommende skal beregnes grundskyld med den fulde kommunale grundskyldpromille. Hvor grundværdien for en del af en ejendom pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens grundværdien for den øvrige del er lavere, må der tillige af oppebørselsmyndigheden foretages en fordeling af grundværdien på de 2 dele på grundlag af vurderingsmyndighedernes specifikation af grundværdien. For den førstnævnte dels vedkommende skal grundskylden herefter beregnes med den fulde amtskommunale grundskyldpromille af den del af grundværdien, der pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens den nedsatte grundskyldpromille skal anvendes såvel på den resterende (landbrugsmæssige) grundværdi for denne del som på den fulde grundværdi for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 5 om beregningen af landbrugekets forrentningsprocent svarer til bestemmelsen i § 6, stk. 4, i den gældende lov.

Ifølge stk. 6 skal statskassen yde amtskommuner og bykommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af landbrugsejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales som efter den gældende lov ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

I stk. 7 fastsættes, at indenrigsministeren som efter den gældende lov endeligt skal kunne afgøre de tvivlsspørgsmål, som bestemmelsen måtte give anledning til. Dog skal ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 4 nævnte beløb være endelig, og afgørelserne af, hvorvidt de enkelte ejendomme er berettiget til nedsættelse af grundskyldpromillen, der som nævnt i første instans skal træffes af vurderingsrådene, skal kunne indbringes for skyldråd og landsskatteret efter de almindelige regler i vurderingsloven om påklage af vurderinger.

Til nr. 8.

Spørgsmålet om vurdering af landbrugsjord i yderzonerne er indgående behandlet i en af udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen

den 14. december 1964 afgivet redegørelse, der er optrykt som bilag til forslaget til lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Ved denne lov blev det bl. a. bestemt, at landbrugs-ejendomme o. lign., der er beliggende i områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller en godkendt byplans landbrugszone, ikke skal vurderes efter den såkaldte „bondegårdsregel“ for så vidt angår grundværdien af jord, hvis handelsværdi overstiger jordens værdi ved benyttelse til landbrug o. lign., men at grundværdien skal ansættes efter den almindelige vurderingsregel (værdien i handel og vandel). Baggrunden for denne ordning var, at man fandt, at de vurderingsmæssige og skattepolitiske hensyn burde have prioritet forud for de planlægningsmæssige hensyn, der taler for anvendelse af „bondegårdsreglen“, jfr. nærmere forenklingssudvalgets ovennævnte redegørelse.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget blev der imidlertid fra regeringens side givet tilsagn om, at der — for at tilgodese det planlægningsmæssige hensyn — i forbindelse med ændringen af den kommunale ejendomsskatte Lovgivning ville blive stillet forslag om en ordning, hvorefter der gives de ejere, hvis ejendomme rammes af den nye vurderingsregel, mulighed for at opnå henstand med den del af grundskylden, der er en følge af det ændrede vurderingsprincip, og således at henstanden bortfalder ved arealernes overførsel til inder- og mellemzone. Det har været overvejet, om henstanden også skulle bortfalde ved ejerskifte, men da der jo i så fald utvivlsomt burde gøres undtagelse i en række tilfælde (bl. a. ved overdragelse til ejerens børn), da den nye ejer formentlig under alle omstændigheder burde have henstand med de fremtidige skatter, samt da det næppe ville være muligt at sikre sig mod omgælsler (blot erhvervelse af forskøbsret eller køberet eller lignende), har man ment at burde foreslå den i administrativ henseende enkleste regel, nemlig at henstanden først bortfalder ved zonebåndets ophævelse. Lovbestemmelsen er i øvrigt i videst muligt omfang udformet med loven af 11. juni 1965 om lån til betaling af ejendomsskatter for parcelluse som forbillede. I modsætning til, hvad tilfældet er i nævnte lov, foreslås der imidlertid her tillagt ejerne et egentligt *retskrav*. Nogen fritagelse for tinglysningsafgifter m. v. (som for parcellusejere) har man ikke fundet anledning til at foreslå i forbindelse med nærværende ordning.

Til nr. 9.

Bestemmelsen i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 7, stk. 1, litra c, om fritagelse for kommunal

grundskyld af fremmede stater tilhørende gesandtskabs- og konsulatsejendomme har hidtil henvist til bestemmelsen i statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, litra g. Da denne bestemmelse i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald er foreslået ophevet, jfr. forslaget om ændring i statsejendomsskatteloven, er det nødvendigt, at der i den kommunale ejendomsskattelov optages en selvstændig bestemmelse om fritagelse for grundskyld af sådanne ejendomme. Ifølge den nugældende bestemmelse i stats-ejendomsskatteloven er fremmede staters gesandtskabs- og konsulatsejendomme fritagne for grundskyld på betingelse af, at den danske stats gesandtskabs- og konsulatsejendomme i vedkommende land nyder tilsvarende fritagelse. Der er imidlertid i Wien den 18. april 1961 undertegnet en konvention om diplomatiske forbindelser og den 24. april 1963 en konvention om konsulære forbindelser. Ifølge disse konventioner vil der blive tale om i et vist omfang at fritage ejendomme, der tilhører fremmede diplomatiske eller konsulære repræsentationers personale eller dattes familiemedlemmer, medens den nuværende fritagelsesbestemmelse alene indeholder hjemmel for fritagelse af ejendomme, der tilhører vedkommende fremmede stat. Selv om ingen af de to konventioner endnu er ratificeret af Danmark, foreslås bestemmelsen om fritagelse for grundskyld af gesandtskabs- og konsulatsejendomme allerede nu udformet således, at en ratifikation af konventionerne ikke vil nødvendiggøre yderligere lovændringer. Ændringsforslaget er endvidere udformet således, at det også vil dække eventuelle fremtidige udvidelser ved mellemfolkelige overenskomster af pligten til at yde fritagelse.

Endelig er det foreslået, at der i den kommunale ejendomsskattelov indføres hjemmel for fritagelse af ejendomme tilhørende internationale organisationer samt disses personale og dattes familiemedlemmer i det omfang, hvori Danmark ved mellemfolkelige overenskomster som f. eks. den af De Forenede Nationers plenarforsamling den 21. november 1947 godkendte konvention om immuniteter og rettigheder for de særlige institutioner har forpligtet sig hertil.

Til nr. 10.

Kommunalbestyrelserne kan i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 8 i det omfang, de pågældende ejendomme er fritaget for grundskyld til staten, meddele hel eller delvis fritagelse for at svare kommunal grundskyld af de i § 49, stk. 1, litra c-f, samt § 50, stk. 1 og 3, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme omhandlede ejendomme. Da de nævnte

bestemmelser i statsejendomsskatteloven er foreslået ophævet sammen med de øvrige bestemmelser om grundskyld til staten, er det nødvendigt, at der i den kommunale ejendomsskattelovs § 8 optages selvstændige fritagelsesbestemmelser. De ejendomme, for hvilke kommunalbestyrelserne efter forslaget skal kunne meddele fritagelse for kommunal grundskyld, svarer i det hele til de af bestemmelserne i statsejendomsskatteloven omfattede ejendomme, idet man dog efter forslag fra socialministeriet har erstattet opregningen af forskellige hjem og institutioner af en almindelig bestemmelse om adgang til fritagelse af institutioner godkendt i henhold til den sociale lovgivning, hvorhos der foranlediget af en henvendelse til finansministeriet fra Sammenslutningen af fjernvarmeværker og -centraler i Danmark i § 8, stk. 1, litra e, er foreslået indført hjemmel for, at der kan ydes fritagelse for fjernvarmeværker under samme betingelser, som gælder for elektricitets-, gas- og vandværker.

Til nr. 11-17.

Disse ændringer, der skyldes de samtidig foreslåede ændringer i statsejendomsskatteloven, er af redaktionel karakter.

Til nr. 18 og 19.

I henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 23 kan der af offentlige ejendomme, der er fritagne for kommunal grundskyld og ejendoms-skyld, opkræves dækningsafgift til kommunen af grundværdien og af forskelsværdien. Endvidere kan der i alle kommuner — bortset fra amtskommuner — opkræves dækningsafgift af forskelsværdien for ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.

Oprævningen af den omhandlede dækningsafgift forudsætter, at kommunalbestyrelsen udfærdiger og vedtager en vedtægt herom, der skal stadfæstes af indenrigsministeriet. Der er af indenrigsministeriet udfærdiget normalvedtægter til dette brug, og da disse i praksis næsten altid anvendes uændret, påfører arbejdet med udfærdigelse og stadfæstelse af vedtægterne såvel indenrigsministeriet som kommunalbestyrelserne et overflødigt og tilmed ikke ubetydeligt merarbejde.

Ved ændringsforslag nr. 18 og 19 foreslås de hidtidige regler om dækningsafgiftsvedtægter derfor afskaffet og bestemmelserne i indenrigsministeriets normalvedtægter for oprævning af dækningsafgift sammenarbejdet med bestemmelserne i den nugældende § 23, således at de nye bestemmelser i § 23 om dækningsafgift af offentlige ejendomme og

F. t. l. om ændr. af l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

§ 23 A om dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme sammenholdt med den nye bestemmelse i § 24 kommer til at indeholde samtlige fornødne bestemmelser om afgiften. Kommunerne behøver herefter for at kunne opkræve dækningsafgift blot at vedtage at anvende bestemmelserne, jfr. den nye bestemmelse i § 24.

Ifølge de gældende vedtægter kan der for så vidt angår offentlige ejendomme normalt kun opkræves dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 7, stk. 1, litra b, d. v. s. ejendomme tilhørende staten og fremmede kommuner, samt § 7, stk. 2, d. v. s. ejendomme tilhørende Danmarks Nationalbank. Imidlertid er der i dækningsafgiftsvedtægterne for enkelte kommuner, f. eks. Københavns kommune, hjemmel til at opkræve dækningsafgift også af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til lovens § 7, stk. 1, litra a (de staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende). Det kan imidlertid ikke anses for rimeligt at indrømme hjemmel til opkrævning af afgift af de kongelige slotte m. v. i al almindelighed. Det foreslås derfor, at der alene skal kunne opkræves dækningsafgift af de i § 7, stk. 1, litra b, og § 7, stk. 2, omhandlede ejendomme, men at kommunalbestyrelserne med indenrigsministeriets tilladelse, der kun kan meddeles i ganske særlige tilfælde, også kan opkræve afgiften af de kongelige slotte og palæer.

De foreslåede regler, hvorefter dækningsafgift af forskelsværdien for kontor- og forretningsejendomme og offentlige ejendomme kan opkræves med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner, svarer til indenrigsministeriets hidtidige praksis med hensyn til stadfæstelse af vedtægter. I øvrigt svarer de foreslåede regler i alt væsentligt til det hidtidige indhold af bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 23 og de af indenrigsministeriet udarbejdede normalvedtægter. Det skal derfor alene anføres, at begrundelsen for, at dækningsafgift af grundværdien for offentlige ejendomme i bykommunerne efter forslaget skal opkræves med $\frac{1}{4}$ af den almindelige kommunale grundskyldpromille, er, at disse kommuner hidtil alene har kunnet opkræve afgiften af grundværdien med halvdelen af grundskyldpromillen ÷ den ekstraordinære grundskyldpromille på 14, således at promillerne i købstæderne hidtil har udgjort mellem 5 og 6. De nævnte 5-6 promille har omfrent svaret til $\frac{1}{4}$ af bykommunernes grundskyldpromiller, der som tidligere nævnt siden skatteåret 1961-62 normalt har udgjort ca. 24-26.

40 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til nr. 20.

Den kommunale ejendomsskattelovs § 24 bestemmer, at kommunalbestyrelserne i sognekommunerne kan vedtage at opkræve en tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — dersom ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Denne tillægsgrundskyld indbringer kun et ubetydeligt provenu — for hele landet kun omkring 1 mill. kr. årlig — og giver anledning til et betydeligt administrativt besvær, hvorhos den i praksis undertiden pålignes i tilfælde, hvor det kun kan opfattes som stødende. Endvidere synes skattens reale begrundelse tvivlsom, navnlig synes det vanskeligt at begrunde, at den kun kan pålignes landbrugsejendomme, og endelig er der ved ophævelsen af den kommunale erhvervsskat med virkning fra den 1. april 1964 sket en — formentlig utilsigtet — udvidelse af de tilfælde, hvor skatten kan pålignes. Reglerne om tillægsgrundskyld i § 24 er derfor foreslået ophævet.

Bestemmelsen i den foreslåede nye § 24 knytter sig nu til de foranstående paragraffer om dækningsafgift og fastsætter, at kommunalbestyrelsens beslutning om opkrævning af dækningsafgift eller om ændring af promillernes størrelse for et bestemt skatteår skal være truffet senest den 15. februar forud for vedkommende skatteår. Om den for skatteåret 1966-67 foreslåede overgangsbestemmelse vedrørende opkrævning af dækningsafgift henvises til § 2 i nærværende lovforslag og bemærkningerne hertil.

Til nr. 21.

Den ændrede formulering tilsigter alene at afskære enhver tvivl om, hvorvidt kommunalbestyrelsen vil være berettiget til at beregne afgifterne på et andet grundlag end de ved vurderingerne ansatte værdier, og er således af rent redaktionel karakter.

Til nr. 22.

Den foreslåede § 26, stk. 1, svarer til den gældende bestemmelse.

De foreslåede nye bestemmelser i lovens § 26, stk. 2-4, svarer til bestemmelserne i statsejendomsskattelovens § 82, stk. 2-3 og stk. 4, 1. punktum, hvortil den kommunale ejendomsskattelov hidtil har henvist, men som nu er foreslået ophævet. Der er følgelig ikke tale om nogen realitetsændring.

Til nr. 23-24.

Ændringerne er af redaktionel karakter.

Til nr. 25.

Ifølge den gældende bestemmelse i § 28 kommer de almindelige regler i § 27 om opkrævning af kommunale ejendomsskatter ikke til anvendelse på de amtskommunale ejendomsskatter, der opkræves sammen med ejendomsskatterne til staten. Da samtlige ejendomsskatter til staten nu er foreslået ophævet med undtagelse af ejendomsskylden, der skal afvikles, findes det rettest, at der i den kommunale ejendomsskattelov optages bestemmelser om opkrævning af amtskommunale ejendomsskatter.

I den foreslåede nye § 28 er der foretaget den ændring i forhold til de hidtil for statsejendomsskatterne og de amtskommunale skatter gældende regler, at forfaldsdagen, der hidtil har været den 1. april og den 1. oktober henholdsvis for 1. og 2. skatthalvår, er udskudt til den 1. juni og den 1. december. Denne ordning, der medfører, at der i tilfælde af skatternes indbetaling senere end sidste rettidige betalingsdag skal svares rente for 2 måneder mindre end efter de nugældende regler, er i bedre overensstemmelse med reglerne i lovens § 27 om opkrævningen af de øvrige kommunale ejendomsskatter, hvorefter den sidste rettidige betalingsdag ikke kan fastsættes til et senere tidspunkt end den 3. i den måned, der følger efter forfaldsdagen.

Endvidere er de sidste rettidige betalingsdage, der hidtil har været den 30. juni og den 31. december, foreslået ændret til henholdsvis den 10. juli

og den 10. januar, hvilket skyldes en henstilling fra Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet, der finder en spredning i spidsbelastningen af pengeomsætningen omkring månedsskifterne ønskelig.

Til nr. 26.

Da ejendomsskylden er under afvikling, og det må anses for ønskeligt at spare det administrative besvær med opkrævning af småbeløb, foreslås det, at den kommunale ejendomsskyld for en ejendom ikke skal opkræves, såfremt den udgør mindre end 20 kr. årlig.

Ad § 2.

Da det vel må forudses, at en række kommunalbestyrelser af den ene eller anden grund ikke når at træffe beslutning om opkrævning af dækningsafgift inden den 15. februar 1966, jfr. forslaget til ny affattelse af § 24, foreslås det — for at undgå, at de pågældende kommuner i et skatteår savner hjemmel til opkrævning af dækningsafgift — at de nugældende vedtægters gyldighed i så fald automatisk forlænges.

Ad § 3.

Da det er hensigten, at den amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme også i skatteåret 1966-67 skal dækkes fuldtud af statskassen på samme måde som i de senere skatteår, og således at de hertil fornødne beløb vil blive søgt bevilget over landbrugsministeriets budget, foreslås det, at den konjunkturbestemte lempelsesordning først sættes i kraft fra og med skatteåret 1967-68.